

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2018

ΕΤΟΣ ΛΘ'

ΑΡ.455 - 456

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. 1α' 19 - 30

Ευαγγέλιον: Ιωάν. 6' 5 - 42

6 Μαΐου 2018

Μακρά και κοπιαστική ήταν η πορεία του Ιησού με τους μαθητές Του, αγαπητοί μου αδελφοί. Είναι μεσημέρι και έχουν διακόψει την πορεία τους κοντά σε μια μικρή πόλη της Σαμάρειας, την Συχάρ. Οι μαθητές πήγαν στην πόλη να προμηθευτούν τρόφιμα και ο Ιησούς ξεκουράζεται στην «πηγή του Ίακώβ», όπως είναι γνωστή. Διψασμένος ο Ιησούς, ζητά νερό από μια Σαμαρείτιδα που ήλθε να αντλήσει νερό από το πηγάδι. Εκπληκτη, Τον ρωτά, «πῶς σύ Ἰουδαῖος ὄν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς;» Καταδέχεσαι εσύ, ένας Ιουδαῖος, να ζητάς νερό, από μια Σαμαρείτιδα;

«Ὁὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις».

Πράγματι δεν υπήρχαν καλές σχέσεις ανάμεσα σε Ιουδαίους και Σαμαρείτες. Θυμηθείτε και την περίπτωση του καλού Σαμαρείτη, που καταφανώς πρόκειται για άτομο με φιλάνθρωπα αισθήματα, αλλά χαρακτηρίζεται ως «αλλογενής», ξένος δηλαδή, σε σχέση με τους Ιουδαίους. Δεν τους αποδέχονται οι Ιουδαίοι. Θεωρούν ότι δεν ακολουθούν τον Μωσαϊκό νόμο, όπως ακριβώς εκείνοι. Γιαυτό τους αποφεύγουν.

Παρόμοια φαινόμενα συμπεριφοράς, αγαπητοί μου, απέναντι σε αλλογενείς, αλλοεθνείς, αλλόθρησκους και σε άλλες ιδιαιτερότητες, ακούμε, αισθανόμαστε και βιώνουμε καθημερινά. Ασυναίσθητα ή και θεληματικά αποφεύγουμε κάποιους. Τροποποιούμε απλώς τη συμπεριφορά μας ή φτάνουμε πολλές φορές σε αρνητική σχέση και απαξιώτικες ενέργειες. Οι λόγοι; Η διαφορά στην προέλευση, την κοινωνική θέση, τη μόρφωση, κάποια ιδιαιτερότητα ή απλώς την οικονομική κατάσταση. Τελευταία λόγω τοπικών πολεμικών συγκρούσεων ή διωγμών, αλλά και με την επικράτηση της παγκοσμιοποίησης και της άνετης μετακίνησης ατόμων και πληθυσμών, αντιμετωπίζουμε με σοβαρές επιφυλάξεις άτομα άλλης εθνότητας, άλλου χρώματος, διαφορετικής θρησκείας κλπ., που κατακλύζουν τον τόπο μας. Μαζευόμαστε και κλεινόμαστε ανασφαλείς στον εαυτό μας. Είναι φυσική μια τάση επιφύλαξης. Είναι το ένστικτο αυτοσυντήρησης που το υπαγορεύει και προβάλλεται μπροστά μας και μας συγκρατεί. Εμποδίζει κάποιες ενέργειές μας, όταν αντιμετωπίζουμε κάτι καινούργιο, άγνωστο, ασαφές. Αλλά από κάποιο σημείο και μετά, ως λογικά άτομα που είμαστε, δεν μπορεί να καθοδηγούμαστε αποκλειστικά και μόνον από τα ένστικτά μας. Δεν επιτρέπεται να αγνοούμε τους συνανθρώπους μας και τις ανάγκες τους. Ασφαλώς έχουμε υποχρέωση να φροντίζουμε πρώτα για τους δικούς μας. «Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ τὴν πίστιν ἤρνηται καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων». Γιατί όπως σημειώνει ο Απ. Παῦλος: ὅποιος δεν φροντίζει για τους δικούς του, την οικογένειά του, είναι χειρότερος από ένα άπιστο. Ωστόσο αυτή η καταφανής και εν πολλοίς ενστικτώδης υποχρέωση, δεν είναι απαγορευτική της γενικότερης φροντίδας για άλλους που έχουν ανάγκες. Η εντολή του Θεού «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν», προβάλλει το μέτρον με το οποίο αξιολογούμε την υλική μάλλον φροντίδα, αλλά και την αγάπη, την κάλυψη πνευματικών αναγκών του συνανθρώπου μας. Και οι ανάγκες αυτές συνήθως είναι οι υλικές. Αυτές που εύκολα αντιλαμβανόμαστε και μπορούμε εύκολα να προσέξουμε. Υπάρχουν όμως

και άλλες ανάγκες ψυχολογικές, πνευματικές. Ανάγκες επίλυσης δυσκόλων προβλημάτων ανθρωπίνων σχέσεων, αντιθέσεων, προσωπικών συγκρούσεων. Ακούσαμε, αγαπητοί, στη σημερινή περικοπή να ζητά νερό, ο Κύριος από την Σαμαρείτιδα. Ήταν μια υλική ανάγκη. Ο Κύριος από την άλλη υπόσχεται την προσφορά του «ζώντος ύδατος». Πίνοντας από αυτό το νερό της αλήθειας του λόγου του Θεού, της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, δεν θα διψάσει πλέον. Θα καλυφθεί η κύρια πνευματική της ανάγκη. Προσφέρει ο Κύριος την βοήθειά Του, στον πλησίον, θα λέγαμε. Την ακούει, χωρίς να την περιφρονεί. Συζητά μαζί της, την συμβουλεύει. Θα ακούσει η Σαμαρείτις, θα πιστέψει και θα μεταφέρει το μήνυμα του Σωτήρος και στην κωμόπολη που ζούσε. Ήλθε για να αντλήσει νερό από το πηγάδι η Σαμαρείτιδα και βρήκε τη σωτηρία, ικανοποίησε τις πνευματικές ανάγκες. Προβάλλει και σε μας, η υποχρέωση για μια διαπροσωπική σχέση, απέναντι στον πλησίον. Ζούμε σε μια εποχή έντονου και απόλυτου ατομικισμού. Συμβαίνει πολλές φορές να μη γνωρίζουμε ποιος κατοικεί στη διπλανή μας πόρτα, γιατί ποτέ δεν σκεφτήκαμε να ανταλλάξουμε δυο λέξεις. Ανοίγουμε βιαστικά την πόρτα μας και κλεινόμαστε μέσα μαζί με τα προβλήματά μας, αδιαφορώντας για τους γύρω μας. Αδιαφορούμε! Και άλλοτε τους αποφεύγουμε, γιατί είναι διαφορετικοί από εμάς. Ξεχνούμε ότι είναι αυτοί ισότιμα παιδιά του ίδιου Θεού. Είναι αυτοί που ακούσαμε ότι «οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις». Δεν τους καταδεχόμαστε! Αποφεύγουμε να έχουμε επαφή μαζί τους, να τους βοηθήσουμε. Βιώνουμε έτσι την αγχώδη και βασανιστική μοναξιά μας. Υποφέρουμε, καταπιεζόμαστε σιωπηλά. Ξεχνούμε να προσφύγουμε και στον Κύριο! Απογοητεύομαστε μη βρίσκοντας διεξόδους, επειδή στηριζόμαστε αποκλειστικά και μόνο στις δικές μας δυνάμεις. Απελπίζομαστε! Κι όμως εκτός από τον Κύριο μας, ζεί κάποιος ή κάποιοι δίπλα μας, ή λίγο μακρύτερα, που θα μπορούσαν να μοιραστούν μαζί μας, τις ανησυχίες μας, τα βασανιστικά προβλήματα. Αρκεί να κάνουμε το πρώτο βήμα! Έστω και προς κάποιον διαφορετικό από εμάς. Άλλωστε ο Χριστός θυσιάστηκε και γι αυτούς! Και τότε θα καταλάβουμε ότι δεν είμαστε οι μόνοι! Έχουν και οι άλλοι δυσεπίλυτα προβλήματα. Ο κόσμος είναι γεμάτος από μια ποικιλία από ανθρωπιστικά προβλήματα. Εκεί έξω θα βρούμε ίσως περισσότερη κατανόηση από όση περιμέναμε. Θα νιώσουμε και την αδιόρατη παρουσία του Κυρίου μας. Θα διαπιστώσουμε ακόμη, ότι και μόνο που ανοίξαμε την καρδιά μας, νιώθουμε πολύ ανακουφισμένοι. Δεν αποκλείεται μάλιστα, να βρούμε τη λύση ενός προβλήματος, τον τρόπο αποκατάστασης μιας σχέσης. Προβάλλει, αγαπητοί μου, έντονα μπροστά μας, η ανάγκη και η εντολή του Κυρίου. Να παύσουμε να διαχωρίζουμε ακατάδεκτα τους ανθρώπους. Για τον Χριστό μας «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν ἢ θήλυ». Δεν κάνει καμιά διάκριση. Μας δέχεται όλους! Δέχτηκε να συμφάγει με τον Ζακχαίο, με αμαρτωλούς, με πόρνες. Και ενώ γεννήθηκε ως Ιουδαίος, συνομίλησε με μια απλοϊκή Σαμαρείτιδα, που δεν διακρινόταν για την ηθική της. Συζητά άνετα και απλά μαζί της, χωρίς καμιά διάκριση. Αποκαλύπτεται η θεία Του προέλευση. Αποκαλύπτει μεγάλες θεολογικές αλήθειες, ώστε να πεισθεί ότι Αυτός με τον οποίο συνομιλούσε είναι ο Χριστός! Έτσι απλά ικανοποιεί τις πνευματικές ανησυχίες και ανάγκες της.

Μήπως πρέπει, αγαπητοί μου, να τροποποιήσουμε και εμείς την συμπεριφορά μας απέναντι στον πλησίον μας, χωρίς διακρίσεις αλλά με ειλικρινή αγάπη;

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38

13 Μαΐου 2018

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Πόσο τραγικό είναι, αλήθεια, να εξαρτάται κανείς ολοκληρωτικά από τους άλλους. Να εξαρτάται από εκείνους που του δίνουν για να ζήσει. Να εξαρτάται από τα χέρια τους, τα μάτια και τα πόδια τους. Η γνώση του και η πληροφόρησή του να εξαρτάται αποκλειστικά από το πώς εκείνοι του παριστούν τον κόσμο και του μεταφέρουν τα διάφορα γεγονότα. Έτσι ακριβώς ζούσε και ο εκ γενετής τυφλός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής.

Έξι μήνες πριν από την σταυρική Του θυσία, ο Κύριος πήγε μαζί με τους μαθητές Του στα Ιεροσόλυμα κατά την εορτή της σκηνοπηγίας και κήρυττε στον περίβολο του ναού, αν και γνώριζε ότι οι άρχοντες των Ιουδαίων ζητούσαν ευκαιρία για να Τον θανατώσουν. Βγαίνοντας από τον ναό είδε έναν τυφλό να κάθεται σε μια γωνιά και να ζητά ελεημοσύνη.

Στην ερώτηση των μαθητών ποιος αμάρτησε, αυτός ή οι γονείς του, ώστε ο άνθρωπος αυτός να γεννηθεί τυφλός, η απάντηση του Χριστού, αρνείται την υπάρχουσα προκατάληψη ότι η σωματική ασθένεια στον άνθρωπο ήταν αποτέλεσμα της προσωπικής αμαρτίας και ταυτόχρονα δίνει μία νέα διάσταση στον πόνο και την ασθένεια, προσδίδοντάς τους σωτηριολογικό περιεχόμενο. Κανένας προσωπικά δεν αμάρτησε και δεν ευθύνεται για την τυφλότητα του συγκεκριμένου ανθρώπου. Αυτή οφείλεται στην πτωτική κατάσταση και τις συνθήκες ζωής που επέφερε η απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό. Ο Χριστός πληροφορεί τους μαθητές Του ότι η αναπηρία του ανθρώπου αυτού θα γίνει αιτία να δοξασθεί το όνομα του Θεού.

Ο Κύριος, χωρίς ο τυφλός να το ζητήσει, φτιάχνει πηλό, χρίει τα μάτια του και τον στέλνει στην κολυμβήθρα του Σιλώαμ να πλυθεί. Δοκιμάζει την πίστη του τυφλού και ζητάει τη δική του εκούσια και ελεύθερη συμμετοχή στο θαύμα. Ο Θεός κάνει τα πάντα για τη σωτηρία μας. Θέλει, όμως, και την ανθρώπινη συνέργεια, έστω κι αυτή την ελάχιστη. Ο τυφλός με πίστη, υπακούει στην εντολή του Χριστού, πηγαίνει και πλένεται και το θαύμα πραγματοποιείται. Ο πρώην τυφλός όχι μόνο βλέπει σωματικά, αλλά πρωτίστως πνευματικά. Τόσα χρόνια ζούσε όχι μόνο χωρίς να μπορεί να βλέπει και να θαυμάζει τα μεγαλεία του Θεού, αλλά κυρίως χωρίς να βλέπει και να αισθάνεται τον δημιουργό του.

Ο τρόπος αυτός της θεραπείας του τυφλού, μας υπενθυμίζει τον τρόπο με τον οποίο ο Χριστός δημιούργησε, τον άνθρωπο, πλάθοντάς τον «χούν από της γής». Ο ίδιος, μπροστά στα μάτια των μαθητών Του, πλάθει, τώρα «εξ' υπαρχής» τους οφθαλμικούς βολβούς του εκ γενετής τυφλού πάλι από το κόμμα, αποκαλύπτοντας την δημιουργική Του δύναμη και αποδεικνύοντας την μεσσιανική Του ιδιότητα.

Κι ενώ ο σωματικά αόμματος βρίσκει τώρα το φως του, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι εμμένουν στην πνευματική τους τύφλωση. Επιχειρούν να εξιχνιάσουν το θαύμα. Αμφισβητούν όχι μόνο τη θαυματουργική ενέργεια, αλλά κυρίως την πηγή και τον φορέα αυτής της ενέργειας, που είναι ο Ιησούς Χριστός. Με φθόνο, με κακία και δολοπλοκία ανακρίνουν τον πρώην τυφλό. Αρνούνται αρχικά το θαύμα, καλούν τους γονείς του τυφλού για να βεβαιωθούν ότι πράγματι γεννήθηκε τυφλός, και τέλος κατηγορούν τον Χριστό ως αμαρτωλό και πλάνο, επειδή έφτιαξε πηλό την ημέρα του Σαββάτου.

Στον αντίποδα της συμπεριφοράς των γειτόνων, των Φαρισαίων και των γονέων του, βρίσκεται ο ίδιος ο θεραπευθείς τυφλός. Ο ίδιος δεν εκφράζει καμία απορία για το θαύμα. Αντίθετα η όλη συμπεριφορά του χαρακτηρίζεται από βαθιά βεβαιότητα. Με πολλή απλότητα και ακλόνητη πίστη δέχεται το θαυμαστό συμβάν ως έχει. Ζει το θαύμα της επέμβασης του Θεού εσωτερικά και υπαρξιακά.

Ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου δεν χάρηκε τόσο γιατί απέκτησε το σωματικό του φως, αλλά πρωτίστως γιατί βρήκε και έλαβε το πνευματικό φως. Γνώρισε τον Χριστό και τον ομολόγησε Θεό αληθινό στους θρησκευτικούς άρχοντες των Ιουδαίων με κόστος τον χλευασμό και την αποπομπή του από τη συναγωγή. Γίνεται ο ίδιος ζωντανή μαρτυρία της αλήθειας της πίστεως απέναντι στην υπαρξιακή άρνηση και την πνευματική πάρωση των Φαρισαίων. Αποδεικνύεται, παρά την απαιδευσία του, καλύτερος θεολόγος από τους νομομαθείς Φαρισαίους και τους διδάσκει την αυθεντική ερμηνεία του θαύματος.

Ο Κύριος, με την θαυμαστή και δραστική επέμβασή Του, φωτίζει τους πνευματικούς οφθαλμούς του τυφλού της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, επιβεβαιώνοντας εμπράκτως ότι Αυτός είναι το «φως το αληθινόν», που ήρθε στον κόσμο για να διαλύσει το πνευματικό σκοτάδι της αμαρτίας και του θανάτου. Ωστόσο, ο φιλεύσπλαχνος Δεσπότης, δεν παραμένει ασυγκίνητος μπροστά στο τραγικό θέαμα της σωματικής τυφλότητας του πλάσματός Του. Θεραπεύει ολοτελή τον άνθρωπο. Χαρίζει στον ταλαίπωρο επαίτη την υπέρτατη ελεημοσύνη, την σωματική όρασή του.

Έτσι, λοιπόν, καλούμαστε κι εμείς, σήμερα που διεξάγεται ο καθιερωμένος έρανος υπέρ των τυφλών αδελφών μας, να μιμηθούμε τη Δεσποτική φιλανθρωπία και να συνεισφέρουμε όλοι το κατά δύναμιν, κάνοντας πράξη την προτροπή του Απ. Παύλου «το υμών περίσσευμα εις το εκείνων υστέρημα... όπως γένηται ισότης».

Και το τελευταίο κέρμα που προσφέρει ο καθένας γίνεται βοήθεια, ανακούφιση και παρηγοριά. Η αγάπη όταν, μοιράζεται, πολλαπλασιάζεται και σ' όποιο δίνει λίγο, αγόγγυστα και με αγαθή διάθεση στην εικόνα του Θεού, ο Κύριος αντιδωρίζει πολλαπλάσια τις ευλογίες Του.

Μετ' ευχών διαπύρων

† Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: το ποσό που θα συγκεντρωθεί να σταλεί, έναντι αποδείξεως στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 26 Μαΐου, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Πραξ. κ' 16-18, 28-36

Ευαγγέλιο: Ιω. ιζ' 1-13

20 Μαΐου 2018

Στο ιερό Ευαγγέλιο της Κυριακής των Αγίων Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου ακούμε ένα τμήμα της λεγομένης αρχιερατικής προσευχής του Κυρίου μας· μιας προσευχής συγκλονιστικής που έκανε ο Κύριος μπροστά στους μαθητές του τη Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ. Εκεί στο υπερώο της Ιερουσαλήμ μετά τον Μυστικό Δείπνο ο Κύριος, αφού ύψωσε τα μάτια του στον ουρανό, είπε: «Πάτερ, ήλθε η ώρα να θυσιασθώ για τη σωτηρία του κόσμου. Δέξου τη θυσία μου αυτή και δόξασε τον Υιό σου, για να Σε δοξάσει και ο Υιός σου· για να λυτρώσει όσους πίστεψαν σ' Αυτόν και να τους προσφέρει την αιώνια ζωή. Και αυτή είναι η αιώνια ζωή, το να γνωρίζουν οι πιστοί Εσένα τον μόνο αληθινό Θεό και εμένα που με έστειλες στον κόσμο. Εγώ Σε δόξασα πάνω στη γη. Και με τη θυσία που θα προσφέρω σε λίγο πάνω στο σταυρό, ολοκλήρωσα τελείως το έργο που μου έδωσες να επιτελέσω. Και τώρα που θα φύγω από τον κόσμο αυτό, δόξασέ με και ως άνθρωπο εσύ, Πάτερ, με την δόξα την οποία είχα κοντά σου πριν να δημιουργηθεί ο κόσμος».

Μέσα στη συγκλονιστική αυτή αρχιερατική προσευχή ακούμε τον Κύριο πολλές φορές να μιλάει για τη δόξα του. Σε ποια όμως δόξα αναφέρεται; Όσο κι αν μας φαίνεται παράξενο, ο Κύριος αναφέρεται στη δόξα της σταυρικής του θυσίας που θα ακολουθήσει. Βέβαια ο Κύριος δοξάστηκε και με τα εκπληκτικά θαύματά του, με την αγία ζωή του, με την απaráμιλλη διδασκαλία του, με την Ανάστασή του και την Ανάληψή του.

Όμως η μεγαλύτερη δόξα του Κυρίου μας δεν πραγματοποιήθηκε σ' αυτές τις στιγμές του θριάμβου, αλλά στις τραγικότερες και πιο ταπεινωτικές στιγμές της ζωής του. Ο Κύριός μας ανήλθε στην κορυφή του μεγαλείου του όταν ανυψώθηκε στην κορυφή του Γολγοθά και αποκάλυψε στους ανθρώπους το ανυπερβλήτο ύψος της αρετής του. Μιας αρετής που ακτινοβόλησε στον ουρανό, στη γη και τα καταχθόνια. Διότι ο Κύριός μας πάνω στον σταυρό αποκάλυψε στον μεγαλύτερο βαθμό την τέλεια αγάπη του για τα πλάσματά του. Εκεί στην τρομερή αγωνία του Πάθους έδειξε τη βασιλική του μεγαλειότητα. Με ανεξικακία και υπομονή δοκίμασε όχι μόνο τους αφόρητους πόνους του μαρτυρίου, αλλά και σήκωσε με εγκαρτέρηση το αβάστακτο βάρος των αμαρτιών μας. Ο σταυρός του έγινε το υψηλότερο βήμα της ανθρωπότητας, που διακηρύττει μία δόξα άφθαστη.

Σε τέτοιου είδους δόξα όμως ο Κύριος καλεί και όλους εμάς. Διότι όλοι οι άνθρωποι είμαστε πλασμένοι για τη δόξα. Δυστυχώς όμως αναζητούμε την καταξίωσή μας σε λάθος δρόμο: στη ματαιότητα, στα τάλαντα, στην εξουσία, στην αναγνώριση. Αυτή όμως η κοσμική καταξίωση είναι ψεύτικη, φευγαλέα. Η αληθινή δόξα βρίσκεται στο δρόμο της θυσίας, στην κοινωνία των παθημάτων του Κυρίου μας. Υψωνόμαστε όταν

θυσιαζόμαστε· όταν υπομένουμε πειρασμούς, περιφρονήσεις, συκοφαντίες, αδικίες· όταν ξέρουμε να συγχωρούμε και να ευεργετούμε· όταν σταυρώνουμε καθημερινά τον εαυτό μας και τα πάθη του.

Στην συνέχεια της αρχιερατικής του προσευχής ο Κύριος προσεύχεται για τους μαθητές του και για όλους του πιστούς. «Πάτερ άγιε», λέει, «εγώ φανέρωσα το όνομά σου στους ανθρώπους που μου εμπιστεύθηκαν. Απεκάλυψα σ' αυτούς τις αλήθειες που μου έδωσες. Και αυτοί δέχθηκαν τον λόγο σου και πίστεψαν ότι όλα όσα έχω από Σένα προέρχονται και ότι εγώ από Σένα γεννήθηκα. Τη στιγμή αυτή Σε παρακαλώ για εκείνους που μου έδωσες. Εγώ δεν θα είμαι πλέον σωματικώς στον κόσμο. Αυτοί όμως θα είναι. Όσο ήμουν μαζί τους τους φύλαξα. Πάτερ άγιε, φύλαξέ τους με την πατρική σου δύναμη, ώστε να παραμείνουν ενωμένοι μαζί μου και μεταξύ τους. Να είναι ενωμένοι, όπως κι εμείς είμαστε ένα».

Στο δεύτερο αυτό τμήμα της αρχιερατικής προσευχής του ο Κύριος προσεύχεται για όλους τους μαθητές του, ώστε να έχουν μεταξύ τους ενότητα. Αυτή είναι η μεγαλύτερη επιθυμία του Κυρίου κατά τη συγκλονιστική αυτή ώρα. Να μένουμε όλοι οι πιστοί ενωμένοι μαζί του και μεταξύ μας μέσα στην αγία του Εκκλησία. Και γιατί το επιθυμεί αυτό ο Κύριος τόσο πολύ; Διότι γνώριζε ότι οι αιρετικοί ως λύκοι άγριοι θα ορμήσουν να καταπληγώσουν το σώμα της και θα το κομματιάσουν. Και προσεύχεται για την ενότητα των πιστών, διότι γνωρίζει ότι όταν οι Χριστιανοί χάσουν την ενότητα της πίστεως, χάνουν και τη Χάρη του Θεού. Συγκεκριμένα όσοι αιρετικοί, δεν είναι μέλη της μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, δεν έχουν τη Χάρη του Θεού, δεν έχουν πραγματικά Μυστήρια. Όλοι αυτοί έχουν απομακρυνθεί από τον Χριστό και την αλήθειά Του. Και δεν μπορούν να φθάσουν στον αγιασμό και στη θέωση έξω από την Εκκλησία Του.

Την αλήθεια αυτή τη γνώριζαν πολύ καλά οι άγιοι θεοφόροι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Γι' αυτό και πολέμησαν δυναμικά τον αιρεσιάρχη Άρειο. Διότι κατανοούσαν ότι όποιος δεν είναι ενωμένος με την Εκκλησία, είναι στην πλάνη, είναι στο σκοτάδι, είναι επικίνδυνος. Αυτή την παρακαταθήκη άφησαν και σε μας: να μένουμε άρρηκτα ενωμένοι με τον Χριστό μας και την Εκκλησία του.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. Β' 1 - 11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Ζ' 37 - 52, Η' 12

27 Μαΐου 2018

«Εγώ ειμι το φως του κόσμου»

Μέσα στο φως είναι λουσμένη, αγαπητοί μου χριστιανοί, η σημερινή γιορτή της Πεντηκοστής. Στο υπερκόσμιο φως, που έλαμψε εκείνο το πρωινό στο υπερώο της Ιερουσαλήμ. Πολλά από τα τροπάρια της ημέρας, που αναφέρονται στο Άγιο Πνεύμα, αλλά και σε όλη την Παναγία και Ομοδύναμη Τριάδα, μιλούν για το φως αυτό, που εφωταγώγησε τον κόσμο. Και ο Χριστός, κατά το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα φώναξε «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όποιος με ακολουθεί δεν θα πλανιέται στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που οδηγεί στη ζωή. Μόνο κοντά μου θα βρείτε πλούσια τα ψηλά και θεία αγαθά της χαράς και της ειρήνης». Όποιος, λοιπόν, θ' ακολουθήσει τον Κύριο θα είναι γεμάτος απ' όλα αυτά τα αγαθά της Θείας ζωής, δηλαδή από Θεία ευφροσύνη και χαρά. Γιατί ο Κύριος είναι το φως του κόσμου. Κι έτσι όποιος Τον ακολουθεί και πειθαρχεί στο θέλημα και στις εντολές Του, αυτός δεν θα βρεθεί, ούτε θα περπατήσει ποτέ στο σκοτάδι γιατί μέσα του θα έχει κι αυτός το φως της Θείας και αιώνιας ζωής. Με αυτό το πνευματικό φως επιθυμούμε ν' ασχοληθούμε κι εμείς σήμερα για ν' αντιληφθούμε έτσι καλύτερα την σπουδαιότητα σημασία της ακτινοβολίας Του.

Προτού προχωρήσουμε, όμως, καλό θα είναι να πούμε ότι τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη αναφέρονται εκτεταμένα για το θέμα αυτό ότι ο Κύριος είναι το φως. Αποκαλείται «το φως το αληθινόν», «το φως του ανθρώπου», «το φως το αιώνιον» κ.α. Ο άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής γράφει ότι «Αυτός, ο Χριστός, ήταν η ζωή και ότι η ζωή αυτή ήταν το φως για τους ανθρώπους. Το φως αυτό έλαμψε μέσα στου κόσμου το σκοτάδι και το σκοτάδι δεν μπόρεσε να το επισκιάσει» (Ιωάν. Α' 4-5). Σ' όσους όμως Το δέχτηκαν και πίστεψαν σ' Αυτό έδωσε το δικαίωμα να γίνουν παιδιά του Θεού. Άξια λόγου είναι και τα όσα αναφέρει ο Υμνωδός για το θέμα. «Φως ο Πατήρ» μας λέει «φως ο Λόγος, φως και το Άγιο Πνεύμα». Όλα αυτά μας διδάσκουν ότι όσοι ακολουθούμε τον Κύριο δεν θα ζούμε στο σκοτάδι της πλάνης, από τη στιγμή που θα έχουμε σαν οδηγό μας το φως της ζωής (Ιωάν. Η' 12).

Πράγματι, όποιος πιστεύει στον Κύριο και Τον ακολουθεί συνειδητά, αυτός φωτίζεται από το Άγιο Πνεύμα. Λαμβάνει μέσω του Ιησού το Πνεύμα, που είναι πηγή αλήθειας, θείας γνώσεως και σοφίας. Είναι το Πνεύμα αυτό που δίδαξε τους γραμματάους αλεις της Γαλιλαίας να γίνουν σοφοί θεολόγοι και γνώστες του μυστηρίου του Θεού και που διδάσκει κάθε πιστό, που τον φωτίζει και τον οδηγεί στην αλήθεια. Κι' επειδή πολλοί δεν έρχονται προς Αυτό, το Άγιο Πνεύμα δηλαδή και προς τον Κύριο, γι' αυτό και δεν λαμβάνουν το φωτισμό της αλήθειας. Και καταντούν έτσι «πλανώντες και πλανώμενοι». Γι' αυτό κι εμείς δεν πρέπει να ακολουθούμε αυτούς, αλλά να πλησιάζουμε τον Κύριο με ταπεινώση και πόθο, στον Θείο ποταμό του Αγίου Πνεύματος. Γιατί μόνο έτσι θα γνωρίσουμε καλύτερα τον Θεό και Πατέρα μας, τον Κύριο και Σωτήρα μας, τον σκοπό και προορισμό της ζωής μας και θα κατανοήσουμε και καλύτερα και τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού.

Ο φωτισμός αυτός της ψυχής, που προέρχεται από το πνευματικό φως είναι γεγονός, που παρατηρείται και στις μέρες μας, κατά πολλούς τρόπους. Οποιοσδήποτε πιστός αφήσει ελεύθερη την ψυχή του, για να φωτισθεί από το Άγιο Πνεύμα, που εκπέμπει τις ακτίνες Του, με τη λατρευτική και μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας μας, φωτίζεται. Γίνεται θεοφώτιστος. Ξέρει, πλέον, τι πρέπει να πιστεύει και πώς να ζει. Βλέπει φως μπροστά του και δεν κινδυνεύει να σκοντάψει, να πέσει θύμα των αιρετικών, να χάσει τον προσανατολισμό του και να παραπαίει στους σκοτεινούς δρόμους της αμαρτίας. Διαφωτίζεται με την ολόφωτη χάρη της Εκκλησίας και τον λόγο του Θεού, που σαν άλλο φως φωτίζει τας «τρίβους», τους δρόμους δηλαδή της ζωής μας (Ψαλμ. ΡΙΗ' 35). Με αυτό τον τρόπο διαφωτίζεται ο πιστός και ξέρει ποιο είναι το θέλημα του Θεού, σε κάθε περίπτωση της ζωής του. Γιατί το πνευματικό αυτό φως επιδρά στη ζωή μας παρόμοια προς το ηλιακό. Η παρουσία του, δηλαδή, διαλύει τα σκότη και φωτίζει τις ψυχές.

Είναι αλήθεια ότι όλοι μας διψούμε την χαρά και την ευτυχία. Κι είναι πάντοτε βαθύς αυτός ο πόθος της χαράς και της ευτυχίας, μέσα στις ψυχές μας. Κανένας δεν δέχεται τον πόνο, τη θλίψη, το πένθος, τον θάνατο. Όλοι διψούμε βαθύτατα, την χαρά, την ζωή και την ευτυχία. Όμως, οι περισσότεροι άνθρωποι κάμνουμε λάθος στην κατεύθυνση που παίρνουμε και ζητούμε την χαρά εκεί που δεν υπάρχει πραγματικά. Τη ζητούμε στην αμαρτία. Γι' αυτό και γινόμαστε σαρκικοί, υλόφρονες, ζώδεις και μένουμε διψασμένοι και ανικανοποίητοι. Αντίθετα, όλοι όσοι αγωνιζόμαστε πιστά και είμαστε αφοσιωμένοι οπαδοί του Χριστού και ζητούμε τον εξαγιασμό και τη σωτηρία μας, χορταίνουμε από χαρά. Γιατί, το Άγιο Πνεύμα, που ο Κύριος χαρίζει στους δικούς Του έχει μεταξύ των σπουδαιών καρπών και την χαρά. «Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος», μας λέει ο Απόστολος των Εθνών Παύλος, «είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη η πραότητα, η εγκράτεια». (Γαλ. Ε' 22-23).

Αδελφοί μου! Χριστός είναι, λοιπόν, το φως του κόσμου. Φως πνευματικό που φωτίζει τους ανθρώπους. Η θεϊκή μορφή Του είναι σαν τον ήλιο, που στέλλει τις ζωογόνες του ακτίνες σ' όλη την κτίση, διαλύει τα σκότη και χαρίζει ευφροσύνη και ζωή. Όποιος πλησίασε τον Χριστό και Τον γνώρισε με τη ζωντανή πίστη, μάλιστα και μετά από μια περίοδο αμαρτωλής ζωής, αισθάνεται ό,τι κι εκείνος που βγαίνει μετά από μακρό διάστημα, από ένα σκοτεινό κελλί της φυλακής στο φως του ζωογόνου ήλιου, ελεύθερος πλέον. Ναι ο Κύριος είναι φως. Και αυτό φαίνεται από τη ζωή εκείνων, που Τον ακολούθησαν. Άφησαν αυτοί το σκότος, την πλάνη και τη φθορά της αμαρτίας. Ελευθερώθηκαν από πάθη και μικρότητες και ανακάλυψαν τον σκοπό της ζωής τους. Ο Χριστός τους γέμισε με αγάπη που θερμαίνει και φωτίζει, με σύνεση και σοφία που οδηγεί και ελπίδα που στηρίζει τα βήματα στην επίπονη πορεία της ζωής. Αν ακολουθήσουμε την πορεία αυτή να είμαστε βέβαιοι ότι κι' εμείς θα κερδίσουμε το αιώνιο μέλλον.

† **Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33-40, ιβ' 1-2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30

3 Ιουνίου 2018

Στο ιερό Ευαγγέλιο της εορτής των Αγίων Πάντων ο Κύριος μας παρουσιάζει δυο βασικές προϋποθέσεις για να ακολουθήσουμε όλοι μας τον δρόμο των Αγίων.

Η πρώτη προϋπόθεση η ομολογία της πίστεως. Μας διαβεβαιώνει ο Κύριος: Καθένα που θα με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους που καταδιώκουν την πίστη μου, θα τον ομολογήσω κι εγώ ως πιστό ακόλουθό μου μπροστά στον Πατέρα μου που είναι στους ουρανούς. Εκείνον όμως που θα με αρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, αυτόν θα τον αρνηθώ κι εγώ και δεν θα τον αναγνωρίσω ως δικό μου μπροστά στον Πατέρα μου που είναι στους ουρανούς.

Ο Κύριος λοιπόν θέτει ως βασική προϋπόθεση της σωτηρίας μας να ομολογούμε τον Χριστό μπροστά στους διώκτες και αρνητές του. Ποιο όμως ακριβώς είναι το νόημα των λόγων αυτών του Κυρίου; Αν κανείς μελετήσει τις αναλύσεις των ιερών ερμηνευτών, θα δει ότι εδώ ο Κύριος δεν ζητεί μία γενική και αόριστη ομολογία. Αλλά ζητεί να Τον ομολογούμε με συγκεκριμένο και σαφή τρόπο, να Τον ομολογούμε ως Σωτήρα μας και Θεό μας.

Γιατί όμως ο Χριστός, μάς ζητά μία τέτοια ομολογία; Διότι μέσα στους αιώνες κανείς δεν αρνήθηκε ότι ο Κύριος είναι ένας μεγάλος διδάσκαλος, προφήτης, αναγεννητής, φιλόσοφος. Κανείς δεν αρνήθηκε το πνευματικό και κοινωνικό του έργο. Το σημείο που ενοχλεί τους διώκτες του Κυρίου είναι ένα και μοναδικό: η θεότητά του. Διότι αυτό καθορίζει τα πάντα στη ζωή μας.

Εάν δεχθούμε τον Κύριο Ιησού Χριστό απλώς και μόνον ως ένα ιστορικό πρόσωπο ξεχωριστό και τέλει, τότε αυτό δεν έχει καμία επίδραση στη ζωή μας. Εάν όμως Τον αποδεχθούμε και Τον ομολογούμε ως Θεάνθρωπο Διδάσκαλο Σωτήρα μας, τότε αυτό έχει καθοριστική σημασία για τη ζωή μας. Διότι τότε θα πρέπει να αποδεχθούμε όλα όσα ζητάει από εμάς και να συμμορφώσουμε τη ζωή μας με το θέλημά του.

Ο δρόμος λοιπόν προς την αγιότητα προϋποθέτει όχι μία γενική και αόριστη ομολογία πίστεως, αλλά μία πίστη και ομολογία συγκεκριμένη. Να ομολογούμε τον Κύριο μας Ιησού Χριστό ως «Θεόν αληθινόν, εκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα». Και να ζούμε όπως Εκείνος θέλει. Μόνον έτσι θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στον δρόμο των Αγίων, στον δρόμο του Χριστού.

Στη συνέχεια ο Κύριος μας παρουσιάζει τη δεύτερη προϋπόθεση για τον δρόμο της αγιότητας. Ζητά απ' όλους μας να Τον αγαπούμε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον στον κόσμο. Εκείνος, λέει, που αγαπά τον πατέρα του ή τη μητέρα του περισσότερο από έμένα και με αρνείται για να μη χωρισθεί από τους γονείς του, δεν αξίζει για μένα. Κι

Εκείνος που αγαπά τον γιό του ή την κόρη του περισσότερο από εμένα, δεν είναι άξιος να λέγεται μαθητής μου. Κι Εκείνος που δεν παίρνει την απόφαση να άρει τον σταυρό και δεν ακολουθεί πίσω μου με την απόφαση να ακολουθήσει το παράδειγμά μου, δεν αξίζει για μένα.

Τότε Του αποκρίθηκε ο Πέτρος: Κύριε, εμείς αφήσαμε τα πάντα και Σε ακολουθήσαμε. Τι άραγε θα γίνει μ' εμάς; Και ο Κύριος απάντησε: Όταν θα καθίσω στον θεικό μου θρόνο, θα καθίσετε κι εσείς Σε δώδεκα θρόνους δικάζοντας τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Και καθένας που άφησε σπίτια ή αδελφούς ή αδελφές ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια για να μη χωρισθεί από εμένα, θα λάβει πολλαπλάσια σ' αυτή τη ζωή και θα κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Και πολλοί που είναι εδώ πρώτοι, θα είναι στην αιώνια βασιλεία τελευταίοι, ενώ πολλοί τελευταίοι θα είναι εκεί πρώτοι.

Ο Κύριός μας εδώ θέτει ως βασική προϋπόθεση για να μας αποδεχθεί ως άξιους μαθητές του να Τον αγαπάμε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο, ακόμη και από τα πλέον αγαπημένα ιερά μας πρόσωπα, τον πατέρα μας και τη μητέρα μας. Και γιατί μας το ζητάει αυτό; Μας το ζητάει όχι γιατί έχει ανάγκη από την αγάπη μας, αλλά για το δικό μας συμφέρον. Πρωτίστως διότι όταν τα συγγενικά μας πρόσωπα βρίσκονται μακριά από το δρόμο του Θεού, υπάρχει ο κίνδυνος να επηρεάσουν κι εμάς. Έπειτα υπάρχουν πολλοί Χριστιανοί που έχουν αρρωστημένη προσκόλληση στα παιδιά τους, στους γονείς τους ή σε άλλα συγγενικά πρόσωπα, σε βαθμό που να τα αγαπούν περισσότερο και από τον Θεό!

Ο Κύριος όμως μας ζητά να Τον αγαπούμε πάνω απ' όλους και για έναν άλλο λόγο καθοριστικό για τη ζωή μας: Διότι θέλει να μας καταστήσει μετόχους της δικής του μακαριότητας, να μας προσφέρει ασύλληπτης αξίας δώρα, να μας προσφέρει τα πάντα. Διότι όταν αγαπάμε τον Χριστό περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο, ζούμε από αυτή τη ζωή σ' έναν άλλο κόσμο· στον κόσμο της Βασιλείας του Θεού. Όταν έχουμε στραμμένα τα μάτια μας σ' Εκείνον, τότε μπορούμε να γευθούμε τα αόρατα μυστικά, τις πνευματικές ομορφιές, τα μυστήρια του Θεού. Μπορούμε να γευθούμε τη γλυκύτητα της παρουσίας του· ν' απολαύσουμε τη μυστική κοινωνία μαζί του. Να ζούμε καθημερινά μια πνευματική ζωή αγιότητας, χάριτος. Να απολαμβάνουμε τη λατρεία και την προσευχή ως ύψιστες πνευματικές ηδονές. Έτσι θα έχουμε μέσα μας τόσο δυνατά βιώματα, που θα συνεπαίρουν την ύπαρξή μας. Έτσι θα γίνουμε πολίτες της Βασιλείας του από αυτή τη ζωή. Ας Τον αγαπήσουμε λοιπόν πάνω απ' όλους και απ' όλα. Και ας εισέλθουμε στο μυστήριο της εν Χριστώ αγάπης και ζωής.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. Β' 10-16
Ευαγγέλιο: Ματθ. Δ' 18-23
10 Ιουνίου 2018

«Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων»

Είναι οι πρώτες μέρες, κατά τις οποίες, μετά τη βάπτισή Του και τους πειρασμούς, που δοκίμασε στην έρημο του Ιορδάνη, από μέρους του σατανά, που ο Κύριος αρχίζει να βγαίνει έξω, για να Τον γνωρίσει ο κόσμος και ν' αρχίσει έτσι, να κηρύττει και να θαυματουργεί. Μια μέρα, λοιπόν, ενώ περπατά στην ακρογιαλιά της θάλασσας της Γαλιλαίας, βλέπει δυο ψαράδες, που ρίχνουν τα δίκτυά τους στη θάλασσα για να πιάσουν ψάρια. Πρόκειται για τον Σίμωνα, που τον ονόμασε μετά ο Κύριος Πέτρο και τον αδελφό του Ανδρέα. Μαζί με αυτούς τώρα ο Κύριος, προχωρεί πιο κάτω και βλέπει άλλους δυο ψαράδες, τον Ιάκωβο, παιδί του Ζεβεδαίου και τον Ιωάννη τον αδελφό του. Ετοίμαζαν κι' αυτοί τα δίκτυά τους για να τα ρίξουν στη θάλασσα μαζί με τον πατέρα τους. Τους πλησιάζει, λοιπόν και αυτούς ο Κύριος και τους απευθύνει την ίδια πρόσκληση. Και οι δυο αδελφοί, δείχνουν και αυτοί την ίδια προθυμία και αυταπάρηση με τους πρώτους και Τον ακολουθούν. Έκτοτε, η τιμητική αυτή πρόσκληση, απευθύνεται και σ' όλους εμάς, γι' αυτό είναι καλό, να δούμε κι εμείς σήμερα, πως μπορούμε να τους μιμηθούμε.

Από την όλη διήγηση φαίνεται ότι οι Γαλιλαιοί εκείνοι ήσαν ευσεβείς άνθρωποι. Δεν είχαν όμως κανένα εντυπωσιακό και ιδιαίτερο, κατά κόσμον, προσόν. Ούτε είχαν ψηλή καταγωγή, ούτε πλούτη, ούτε γνώσεις, αλλά και ούτε κοσμική σοφία διέθεταν. «Αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί μωρούς, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους σοφούς· κι' αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί ανίσχυρους, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους κατά κόσμον ισχυρούς· κι' αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί παρακατιανούς και περιφρονημένους, εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως κάτι είναι. Έτσι, κανένας δεν μπορεί να καυχηθεί για κάτι μπροστά στον Θεό», μας λέει ο απόστολος των Εθνών Παύλος (Α' Κορ. Α' 27-29).

Κι ενώ δεν είχαν τίποτε για το οποίο μπορούσαν να καυχηθούν οι ψαράδες εκείνοι, εν τούτοις επέδειξαν διαγωγή για την οποία δίκαια επαινούνται και αιώνια μεγαλύνονται. Με την όλη στάση τους έδειξαν προθυμία και αξιοθαύμαστη αυταπάρηση. Κι αυτό φαίνεται και από το γεγονός ότι όταν ο Κύριος τους κάλεσε, τα άφησαν όλα αμέσως και Τον ακολούθησαν. Δεν καθυστέρησαν, δεν φάνηκαν επιφυλακτικοί και δεν σκέφτηκαν τι θα εγίνοντο οι διάφορες υποθέσεις, που ασφαλώς θα είχαν. Δεν ζήτησαν προθεσμία για να τακτοποιήσουν τα του οίκου τους. Άφησαν αμέσως το καϊκι και την οικογένειά τους και Τον ακολούθησαν, χωρίς χρονοτριβή. Αφήνοντας πίσω γονείς, οικογένειες, ό,τι προσφιλές είχαν και ό,τι διέθεταν, για να γίνουν Μαθητές Του.

Η αυταπάρηση όμως αυτή και ο ζήλος που έδειξαν στην αρχή, έφτασαν στο κατακόρυφο κατόπιν, όταν μετά την Πεντηκοστή, με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, διεσπάρησαν στα πέρατα της Οικουμένης για να κηρύξουν τον λόγο της Ανάστασης. Κι έτσι τους βλέπουμε να ξαπλώνονται σ' όλη την υφήλιο και να φτάνουν άλλοι, στις Ινδίες, άλλοι στην Αιθιοπία και άλλοι στην Αχαΐα. Η Ασία, η Αφρική και η Ευρώπη, οι γνωστές μέχρι τότε Ήπειροι του πλανήτη μας, άκουσαν

το κήρυγμά τους. Έτσι, αντήχησε σ' όλη τη γη η φωνή τους και στα πέρατα της Οικουμένης τα λόγια τους (Ρωμ, Γ' 18). Για δε την πιστή εκπλήρωση της αποστολής τους, υπέμειναν και τον μαρτυρικό θάνατο.

Έκτοτε, ο Κύριος κάλεσε και καλεί όλους τους ανθρώπους κοντά Του. Δεν είναι μόνο οι Τέσσερις, οι Δώδεκα και αργότερα οι Εβδομήντα Απόστολοι. Είμαστε και όλοι εμείς προσκεκλημένοι από τον Χριστό. Όχι με την ειδική κλήση που έγινε προς τους Δώδεκα Μαθητές και Αποστόλους Του. Τουναντίον, εμείς καλούμαστε να γίνουμε οπαδοί Του και να Τον ακολουθήσουμε πιστά στη ζωή μας, εκεί όπου βρίσκεται και ζει ο καθένας μας. Τούτο μπορούμε να το πετύχουμε, όταν με πόθο και δίψα ψυχής, μελετούμε το Ευαγγέλιο, που ο ίδιος ο Χριστός καλεί όλους μας στην οδό Του, στην αλήθεια και στη ζωή. Μας καλεί να αποφύγουμε την αμαρτία και να εργαστούμε την αρετή. Μας ζητά να συμμορφωνόμαστε προς τον άγιο νόμο Του. Να εφαρμόζουμε το θέλημα και τις εντολές Του. Να υπακούουμε με άλλα λόγια στη φωνή της αγάπης Του για τη σωτηρία και την αιώνια δόξα μας.

Επομένως, αυτό που ζητείται τώρα από εμάς είναι να ανταποκριθούμε στην κλήση Του, με την ίδια αυταπάρνηση και προθυμία των ιερών Μαθητών Του. «Γι' αυτό ,αδελφοί μου», μας παροτρύνει ο απόστολος Πέτρος «προσπαθείστε, ακόμα περισσότερο να διασφαλίσετε την κλήση σας και την εκλογή σας από τον Θεό. Γιατί αν εφαρμόσετε τα παραπάνω, δεν θα σκοντάψετε ποτέ» (Β' Πέτρ. Α' 10). Μας καλεί, δηλαδή, να καταβάλλουμε περισσότερη σπουδή και επιμέλεια, για να κάμουμε την κλήση και εκλογή μας, ασφαλή και αμετακίνητη. Να μη επιτρέπουμε στη συνήθεια να εξασθενεί την κλήση μας, και να μη αφήνουμε την αμαρτία να μαράνει το ζήλο μας και να σκληρύνει την καρδιά μας. Και όχι μόνο αυτό, αλλά να αναζωπυρώνουμε καθημερινά το χάρισμα που μας δώρισε. Με λίγα λόγια, όλη μας η ζωή γενικά, από τις επιθυμίες και τους λογισμούς μας, μέχρι τους λόγους και τις πράξεις μας, να είναι αντάξια της ψηλής κλήσης που μας έκαμε ο Θεός.

Για να γίνουν, όμως, όλα αυτά πραγματικότητα, χρειάζεται αγώνας πολύς. Και στον αγώνα αυτό, που απαιτείται για να ανταποκρινόμαστε καθημερινά στην κλήση μας, μας βοηθά πολύ η σκέψη του βραβείου της άνω κλήσεως για το οποίο μας μιλά ο απόστολος Παύλος. «Δεν ισχυρίζομαι», μας λέει «ότι έφτασα ήδη στο τέρμα, ούτε ότι έγινα τέλειος. Συνεχίζω όμως τον αγώνα για να κερδίσω αυτό το βραβείο, για το οποίο ήδη με κέρδισε ο Ιησούς Χριστός. Αδελφοί μου», μας συμβουλεύει, «εγώ δεν θεωρώ τον εαυτό μου ότι έφτασε στο τέρμα· σ' ένα όμως πράγμα συγκεντρώνω την προσοχή μου. Ξεκινώ αυτά που είναι πίσω μου και κάνω ότι μπορώ για να φτάσω αυτά που είναι μπροστά μου. Αγωνίζομαι να τερματίσω και προσβλέπω στο βραβείο της ουράνιας πρόσκλησης του Θεού διά του Ιησού Χριστού. Έτσι, ας σκεπτόμαστε όσοι θέλουμε να είμαστε τέλειοι» (Φιλ. Γ' 13-15). Γι' αυτό αδελφοί μου, ας προσέξουμε πολύ και ας αγωνιστούμε για να το πετύχουμε. Η δόξα και η χαρά του ουρανού μας περιμένουν.

† Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

Κυριακή Γ' Ματθαίου

Απόστολος: Ρωμ. ε' 1 - 10

Ευαγγέλιον: Ματθ. στ' 22 - 33

17 Ιουνίου 2018

«Ζητείτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν.»

Ἡ σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, αποτελεί μέρος μιας μεγάλης ομιλίας του Κυρίου που διέσωσε ο ευαγγελιστής Ματθαίος. Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε την επί του ὄρους ομιλία, ὅπως επεκράτησε να ονομάζεται, σαν τον καταστατικό χάρτη της χριστιανικής θρησκείας. Περιλαμβάνει οδηγίες που πρέπει να ρυθμίζουν την ζωή μας. Πράξεις που αφορούν μόνο τον εαυτό μας, τη συμπεριφορά μας προς τους συνανθρώπους μας και τη σχέση μας με τον Θεό. Και βέβαια τελικός στόχος, ο προορισμός μας, η επιθυμητή κατάληξη, είναι η ουράνια βασιλεία Του, αλλά και η επικράτηση της δικαιοσύνης Του επί της γης. Αυτά μας παραγγέλλει να επιζητούμε.

Περίληπτικά, τα κύρια σημεία της περικοπής που ακούσαμε, αγαπητοί μου, είναι, η καθαρότητα της ψυχής μας, η απόλυτη υποταγή μας στο θείο θέλημα και η εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού.

Λέγει ο Κύριος: «Ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφθαλμὸς. Ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπλοῦς ἦ, ὄλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται». Τα μάτια μας είναι το λυχνάρι που εκπέμπει το φως που υπάρχει μέσα μας, δείχνει το περιεχόμενό μας. Τα μάτια του απλού ανθρώπου που η ψυχή και η συνείδησή του είναι καθαρές, εκπέμπουν πλούσιο και καθαρό φως. Φωτίζουν και τους γύρω του. Και δεν είναι μόνο τα μάτια, αλλά ολόκληρο το σώμα είναι φωτεινό. Πόσες φορές συναντώντας κάποιον και ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα μαζί του, δεν σχηματίζουμε αμέσως μια γνώμη γι' αυτόν; Αντιλαμβανόμαστε αμέσως την στάση του απέναντί μας. Δημιουργούμε μέσα μας μια θετική ή αρνητική ή και ουδέτερη εντύπωση. Δύσκολα μπορούμε να κρύψουμε αυτή την εντύπωση που σχηματίσαμε γι' αυτόν. Είναι φανερό ὅτι βλέποντάς τον ή και συζητώντας μαζί του έχουμε αποκτήσει γνώμη για τον χαρακτήρα του, τις προθέσεις του. Ἡ υγεία της ψυχής μας, ο βαθμός καθαρότητας της, φανερώνεται, εξωτερικεύεται με την έκφραση των ματιών μας, του προσώπου μας. Και είναι συνέπεια, είναι εξωτερικεύση της συνείδησής μας. Αυτό που ζητάει ο Κύριος ἀπὸ εμάς είναι να διατηρούμε την ψυχή μας καθαρή ἀπὸ την αμαρτία. Να εκπέμπουμε φως! Να την γεμίζουμε με ἀπόθεμα πράξεων αγαθών. Ἐπειδὴ ὡστόσο εἴμαστε ἄνθρωποι ἀδύνατοι και επιρρεπείς σε πράξεις που δεν είναι σύμφωνες με το θέλημα του Θεοῦ, μας παρέχει την δυνατότητα να καθαρίσουμε την συνείδησή μας, με την εξομολόγηση. Να ενδυναμώσουμε την ψυχή μας με την θεία κοινωνία. Ἡ προσπάθεια συμμόρφωσης μας με τις ἐντολές του Θεοῦ και η απομάκρυνση ἀπὸ σκέψεις, λόγια και πράξεις αμαρτωλές, θα αποτελοῦν πλέον τον σταθερό μας στόχο. Ἡ συμμόρφωσή μας με τον θείο λόγο θα φωτίζει την συμπεριφορά μας και θα διαμορφώνει τον τρόπο της ζωῆς μας.

Ἡ καθημερινή μας ζωή με τα ποικίλα και, πολλές φορές, ανυπέρβλητα προβλήματα, μάς συμπαρασύρει και λησμονούμε το στόχο και προορισμό μας. Ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία και κάποιος ἐξωτερικός ἐπηρεασμός και κακά παραδείγματα, μας ἀποτρέπουν ἀπὸ την τήρηση των ἐντολῶν του Θεοῦ. Με ευκολία ἀφηγώμαστε

να μας παρασύρει μια κακή σκέψη, δεχόμαστε την εισήγηση ενός φίλου, να κάνουμε κάτι, που η συνείδησή μας, μάς ελέγχει. Αλλά ο φίλος μας, μάς διαβεβαιώνει ότι είναι μόνο για μια φορά! Η προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν είναι και τίποτε φοβερό! Περιττό να τονίσουμε, αγαπητοί μου, ότι είναι σοβαρό λάθος. Δεν συμβιβάζεται να είμαστε χριστιανοί μόνο για ορισμένα πράγματα, για κάποιες περιπτώσεις, και για ορισμένο χρόνο. Αναφέρει ο Κύριος «οὐδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν». Κανένας δεν μπορεί να δουλεύει σε δυο αφεντικά. Ή τον ένα θα μισήσει και τον άλλον θα τον αγαπήσει. Ή είμαστε πιστοί και συνεπείς χριστιανοί και το δηλώνουμε με θάρρος και με τη ζωή μας ή δεν είμαστε.

Το άλλο σοβαρό θέμα που θίγει ο Κύριος, και ακούσαμε σήμερα, είναι η εμπιστοσύνη μας στην πρόνοιά Του. Βασανιστική καταντά κάποτε, αγαπητοί μου αδελφοί, η φροντίδα για τα υλικά αγαθά, για την ζωή μας. Η προσωπική μας επιβίωση και η ικανοποίηση των αναγκών της οικογένειάς μας, μας απασχολεί. Ακόμη και η φροντίδα για τα προβλήματα της κοινωνίας ή του κράτους στο οποίο ζούμε, προσθέτουν σκέψεις και ανησυχίες που μας ταλαιπωρούν. Όλες αυτές οι ανησυχίες, τα προβλήματα απασχολούν την καθημερινή φροντίδα. Γίνονται αφορμή να χάνουμε και τον ύπνο μας. Κανένας βέβαια δεν θα υποστηρίξει ότι πρέπει να αφήνουμε, αδιάφοροι, τα πάντα στην τύχη τους. Έχουμε υποχρέωση στον εαυτό μας, στην οικογένειά μας και στο σύνολο να φροντίζουμε και να υπηρετούμε τις προκύπτουσες ανάγκες. Αλλά πάντοτε αναγνωρίζοντας ότι οι προσπάθειές μας είναι δύσκολο να τελεσφορήσουν, αν δεν υπάρχει και η βοήθεια του Θεού. Οι δυνάμεις και δυνατότητές μας έχουν πάντοτε ένα όριο. Είναι φανερό ότι είναι περιορισμένες. Έχουμε βέβαια επιτύχει τεράστια πρόοδο στην τεχνολογία, αλλά δεν επαρκεί για κάθε ανάγκη. Διαπιστώνουμε την αδυναμία μας, μετά από μια γενική οικονομική καταστροφή, όταν υποφέρουμε από ανομβρίες, όταν συμβεί μια μεγάλη επιδημία, όταν προκύπτουν θεομηνίες. Μεριμνούμε και φροντίζουμε, αλλά η αγχώδης μέριμνα είναι ανεπίτρεπτη, αγαπητοί μου. Δείχνει έλλειψη εμπιστοσύνης στον Θεο. Λέγει ο Κύριος: «τίς δέ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;» Ποιος από σας μπορεί να καταφέρει να προσθέσει στο ὕψος του, ένα πήχυ; Και συνεχίζει: Τα πτηνά δεν σπείρουν, δεν θερίζουν και όμως τρέφονται και ζουν και είναι τόσο όμορφα, όπως άλλωστε και τα φυτά και άνθη, δεν καταβάλλουν καμιά φροντίδα. Και συμπληρώνει: Μη καταλαμβάνετε από ανησυχία για το τι θα φάτε, τι θα πείτε και τι θα φορέσετε. Και όχι μόνο για αυτά: Αλλά και για τις πνευματικές ανάγκες ακόμη. Γνωρίζει ο Θεός ότι έχετε ανάγκη από όλα αυτά και φροντίζει για εσάς. Γιαυτό θα εργαζόμαστε βέβαια, και θα φροντίζουμε για τις ανάγκες μας. Θα στηρίζουμε όμως τις ελπίδες μας και την εμπιστοσύνη μας, σε Εκείνον. Να μη μας βασανίζει το άγχος και η ανησυχία! Οι άπιστοι που δεν γνωρίζουν την αγάπη και πρόνοια του Θεού, και τα ουράνια αγαθά που αποτελούν τον στόχο μας, ασχολούνται αποκλειστικά με αυτά τα υλικά. Και τελειώνει: Ζητάτε πρώτα την ουράνια βασιλεία και την επικράτηση της δικαιοσύνης του Θεού στη γή και όλα αυτά θα προστεθούν, θα σας δοθούν από τον πανάγαθο Θεό.

Τα συμπεράσματα μας απλά και συγκεκριμένα: Διατήρηση της ψυχής μας καθαρής, που να φαίνεται από τα απλά και απονήρευτα μάτια μας. Σταθερή χριστιανική συνέπεια με τήρηση του νόμου του Θεού, στην ζωή μας. Εμπιστοσύνη, χωρίς αμφιβολίες, στην αγάπη και πρόνοια του Θεού για τις ανάγκες μας.

Δ.Γ.Σ.

ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. γ' 11-14, ι δ' 1-4

Ευαγγέλιο: Λουκ. α' 1-25, 57-68, 76-80

24 Ιουνίου 2018

«Και συ, παιδίον, προφήτης υψίστου κληθήση προπορεύση γαρ προ προσώπου Κυρίου ετοιμάσαι οδούς αυτού ». (Λουκ. α' 76).

Ιωάννης, Πρόδρομος, Βαπτιστής και Προφήτης ονομάζεται ο τελευταίος και μεγαλύτερος των Προφητών, αλλά και ο ανώτερος και τελειότερος των ανθρώπων, κατά την ίδια τη διαβεβαίωση του Χριστού: «Λέγω γαρ υμίν μείζων εν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης Ιωάννου του βαπτιστοῦ ουδεις εστιν» (Λουκ. ζ' 28) και «Αμὴν λέγω υμιν, ουκ εγήγερται εν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ιωάννου του Βαπτιστοῦ» (Ματθ. ι α' 11).

Εγκωμιαστικοί, αλλά ιδιαίτερα αξιόπιστοι οι λόγοι του Χριστού για τον Ιωάννη τον Πρόδρομο και οι οποίοι έρχονται να επισφραγίσουν τους λόγους του Θεού, όπως εκφράστηκαν δια των Προφητών Ησαΐου και Μαλαχίου σχετικά με τον ερχομό και την αποστολή του.

Ο Ιωάννης θα είναι κατά τον Ησαΐα, «φωνή βοώντος εν τη ερήμῳ» ο οποίος θα φωνάζει «ετοιμάστε στην έρημο ένα δρόμο για τον Κύριο, ισιώστε εκεί το δρόμο να περάσει ο Θεός μας» (Ησ. μ' 3). Παράλληλα δια του Μαλαχίου προαναγγέλλεται ότι ο Ιωάννης θα είναι ο αγγελιοφόρος του Θεού που θα έρθει για να προετοιμάσει τον δρόμο του (Μαλαχ. γ' 1).

Αυτή τη διπλή ιδιότητα του Ιωάννη ως Προφήτη και Προδρόμου του Χριστού προαναγγέλλει σήμερα ο ίδιος ο πατέρας του Ιωάννη, ο Ζαχαρίας, μετά την εκπλήρωση των όσων του ανήγγειλε ο Άγγελος, μεταφέροντας σ'αυτόν την επαγγελία του Θεού για τη γέννηση του Ιωάννη. Κατά συνέπεια, πέραν από την επαγγελία του Θεού για τη γέννηση του Ιωάννη, σήμερα συντελείται διπλό θαύμα. Πρώτον, λύεται η στειρώση της Ελισάβετ και η ντροπή για την ατεκνία του Ζαχαρία και δεύτερον λύεται και η αφωνία του Ζαχαρία που του επεβλήθη, λόγω των δισταγμών σ'αυτά που του μετέφερε ο Άγγελος.

Λόγω του ότι, λοιπόν, ο ίδιος ο Θεός παρεμβαίνει δια του Αγγέλου Του και με διπλό θαύμα συμβάλλει στη γέννηση του Ιωάννη, αλλά και λόγω της προσωπικότητας και του έργου του, η Εκκλησία, κατ'έξαιρηση από τους άλλους Αγίους καθιέρωσε ως ημέρα τιμής γ'αυτόν και την ημέρα της γέννησής του. Παράλληλα με τις άλλες γιορτές και τους πολλούς ναούς που αφιέρωσε προς τιμήν του, η Εκκλησία τον τιμά ιδιαίτερα μέσα από την τοποθέτηση της εικόνας του δίπλα από την εικόνα του Χριστού. Η εικόνα δέ της «δέησης» που βρίσκεται σε πολλούς ναούς στο κέντρο του εικονοστασίου και κάτω από το σταυρό του Χριστού επιβεβαιώνει αυτή την ξεχωριστή τιμή. Σ'αυτήν την εικόνα παρουσιάζονται, η μεν Υπεραγία Θεοτόκος στα δεξιά του Χριστού, ο δε Ιωάννης στα αριστερά του με ελαφριά κάμψη του αυχένα τους και προσευκόμενοι υπέρ των ανθρώπων.

Μεγαλύτερος, λοιπόν των Προφητών και των ανθρώπων, αλλά και μεγαλύτερος των Αγίων ο Ιωάννης. Αυτή την ανωτερότητα, του Προφήτη, του Αγίου και ανθρώπου έρχεται να επιβεβαιώσει ο λόγος του Θεού μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Ο ευαγγελιστής Λουκάς μιλά «για τα γεγονότα που είναι

βεβαιωμένα ότι συνέβησαν ανάμεσα μας, όπως μας τα παρέδωσαν εκείνοι που από την αρχή ήταν αυτόπτες μάρτυρες και έγιναν κήρυκες αυτού του χαρμόσунου μηνύματος.

Πρώτο στην καταγραφή αυτών των αυθεντικών γεγονότων, η προαγγελία της γεννήσεως καθώς και η γέννηση του Ιωάννη του Προδρόμου. Γονείς του Ιωάννη ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ. «Και οι δύο ήταν άνθρωποι πιστοί στον Θεό, και η ζωή τους ήταν άμεμπτη, σύμφωνη με τον νόμο και τις εντολές του Κυρίου. Δεν είχαν παιδιά, γιατί η Ελισάβετ ήταν στείρα, και ήταν και οι δύο περασμένης ηλικίας».

Όμως παρά την πίστη και την άμεμπτη ζωή τους, παρά τις προσευχές τους, στην πιο κρίσιμη στιγμή ιδίως ο Ζαχαρίας εκδήλωσε αδυναμία. Δεν πίστεψε αμέσως ότι θα εκπληρωθούν όλα όσα του είπε διά του Αγγέλου ο Θεός. Ότι δηλαδή «εισακούστηκε η προσευχή σου και η γυναίκα σου Ελισάβετ θα σου γεννήσει γιό, και θα του δώσεις το όνομα Ιωάννης. Θα νιώσεις χαρά και αγαλλίαση, και θα χαρούν πολλοί για τη γέννησή του. Η προσφορά του θα είναι μεγάλη στο έργο του Κυρίου κρασί και άλλα δυνατά ποτά δε θα πιεί. Θα είναι γεμάτος με Πνεύμα Άγιο ήδη από την κοιλιά της μάνας του και θα κάνει πολλούς Ισραηλίτες να επιστρέψουν στον Κύριο τον Θεό τους. Αυτός θα προπορευτεί στο έργο του Κυρίου με το Πνεύμα και τη δύναμη του προφήτη Ηλία. Θα συμφιλιώσει πατέρες με παιδιά και θα κάνει τους ασεβείς να αποκτήσουν τη φρόνηση των δικαίων. Έτσι θα ετοιμάσει τον λαό να υποδεχτεί τον Κύριο».

Δυστυχώς, ο Ζαχαρίας επηρεάσθη από καθαρά ανθρώπινες εκτιμήσεις. Δεν πίστεψε αμέσως και χωρίς συζητήσεις ότι θα εκπληρωθούν τα λόγια που του είπε ο Θεός διά του Αγγέλου, για τούτο παραμένει άφωνος μέχρι τη στιγμή της γέννησης του Ιωάννη. Όπως κατά τρόπο θαυμαστό έμεινε άφωνος, έτσι και κατά τρόπο θαυμαστό μίλησε ξανά όταν έγραψε πάνω σε πλάκα «Ιωάννης εστί το όνομα αυτού».

Αδελφοί μου, υποκλινόμαστε με θαυμασμό μπροστά σ'αυτόν για τον οποίο λέχθηκαν τα πιο εγκωμιαστικά λόγια, τόσο από τον Χριστό και τον Αρχάγγελο Γαβριήλ, όσο και από τον ίδιο του τον πατέρα, τον Ζαχαρία. Υποκλινόμαστε μπροστά στη μορφή του Ιωάννη του Προδρόμου τόσο για την άγια ζωή του, όσο και ιδιαίτερα την αποστολή του μέσα από την οποία αποκαλύφθηκε και κηρύχθηκε στον κόσμο η σάρκωση του Υιού του Θεού. Για τούτο ας επαναλάβουμε τα λόγια του υμνωδού: «Προφήτα και Πρόδρομε, της Παρουσίας Χριστού, αξίως ευφημήσαι σε, ουκ ευπορούμεν ημείς, οι πόθω τιμώντες σε · στείρωσις γαρ τεκούσης, και πατρός αφωνία λελυνται τη ενδόξω, και σεπτή σου γεννήσει, και σάρκωσις Υιού του Θεού, κόσμω κηρύπτεται».

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. 1 α' 21-ι β' 9

Ευαγγέλιο: Ματθ. 1στ' 13-19

29 Ιουνίου 2018

«Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι τον Υιόν του ανθρώπου;... Υμείς δε τίνα με λέγετε είναι;» (Ματθ. 1στ' 13-15)

Διπλό το ερώτημα, αλλά πολλές οι απαντήσεις, τόσο στο πρώτο, όσο και στο δεύτερο ερώτημα. Απαντήσεις που δεν επηρεάζουν μόνο την προσωπική ζωή του καθενός, αλλά και μπορούν ακόμα να διαμορφώσουν το μέλλον της ανθρωπότητας. Κάποιοι, μέσα από τις απαντήσεις τους και ιδιαίτερα μέσα από τη δράση τους δεν καταγράφηκαν απλά από την ιστορία, αλλά έγιναν και διαμορφωτές της ιστορίας. Γιατί, στην ουσία άλλαξαν την ίδια την ανθρωπότητα, αφού ξύπνησαν τον άνθρωπο από τον λήθαργο και κέντρισαν τον πόθο του για βελτίωση, για αλλαγή και σωτηρία.

Οι διαμορφωτές αυτοί της ιστορίας, ήταν απλοί, όπως τους άλλους, ακόμα και αγράμματοι, όπως ο Πέτρος. Κι όμως, μέσα από την απάντηση τού πιο πάνω δεύτερου ερωτήματος, αντελήφθησαν ότι εκτελούσαν Θεία υπηρεσία. Έτσι, με βαθιά ταπείνωση υπηρέτησαν Θεό και ανθρώπους. Έγιναν δυνατοί με λόγια και ιδιαίτερα με έργα. Έγιναν αγαθοί και δίκαιοι, αξιοπρεπείς και ταπεινοί, ιδιαίτερα δε άφοβοι στους αγώνες και τους κινδύνους. Αν και υπήρξαν φτωχοί και λιτοί για τον εαυτό τους, εντούτοις υπήρξαν πλούσιοι χορηγοί και τροφοδότες των άλλων. Και τούτο γιατί η ζωή και η διδασκαλία τους είχε σαν οδηγό τη ζωή και τη διδασκαλία του Χριστού.

Ο λόγος λοιπόν, για τους Αποστόλους Πέτρο και Παύλο στους οποίους είναι αφιερωμένη η σημερινή γιορτή. Δύο πρόσωπα τα οποία δεσπόζουν στα σημερινά αναγνώσματα. Στον μεν «Απόστολο» κυριαρχεί το όνομα του Παύλου, στο δε «Ευαγγέλιο» ξεχωρίζει το όνομα του Πέτρου. Δύο πρόσωπα, που παρά τα αρνητικά τους, αφού ο Παύλος υπήρξε διώκτης και ο Πέτρος αρνητής του Χριστού, εντούτοις στο τέλος ο μεν Παύλος έγινε «σκεύος εκλογής» (Πράξ. θ' 15), ο δε Πέτρος έγινε η «πέτρα» πάνω στην οποία θα οικοδομηθεί η Εκκλησία κατά την ομολογία του Χριστού (Ματθ. 1στ' 18).

Κοινός στόχος και των δύο Αποστόλων η σωτηρία των ανθρώπων και η οποία αποτελεί εκφραση της μακροθυμίας του Κυρίου. Το ομολογεί ο Απόστολος Πέτρος λέγοντας «Θεωρήστε τη μακροθυμία του Κυρίου μας ως ευκαιρία σωτηρίας, όπως σας έγραψε κι ο αγαπητός μας αδερφός ο Παύλος, με τη σοφία που του έδωσε ο Θεός. Το λέει άλλωστε και σ'όλες του τις επιστολές, όταν αναφέρεται σ'αυτό το θέμα» (Β' Πέτρου γ' 15-16).

Ο Απόστολος Πέτρος φροντίζει κυρίως για τους εξ Ιουδαίων Χριστιανούς, χωρίς όμως να αποκλείει τους εξ εθνών. Καθοριστική ήταν η παρέμβαση του στην Αποστολική Σύνοδο των Ιεροσολύμων και ο οποίος είπε: «Αδελφοί, εσείς ξέρετε καλά ότι ο Θεός διάλεξε από όλους εμένα για ν'ακούσουν οι εθνικοί από το στόμα μου τον λόγο του Ευαγγελίου και να πιστέψουν. Και ο Θεός που γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων, έδωσε σημάδι ότι και αυτοί μπορούν να σωθούν χορηγώντας τους το Άγιο Πνεύμα όπως και σ'εμάς. Δεν έκανε καμία

διάκριση ανάμεσα σ'εμάς και σ'εκείνους αλλά καθάρισε με την πίστη τις καρδιές τους» (Πράξ. ιε'7-9).

Ο Απόστολος Παύλος από την άλλη, αν και ξεκινά από τους Ιουδαίους στη συνέχεια απευθύνεται στους εθνικούς, για τούτο και ονομάζεται Απόστολος των «Εθνών». Έτσι με το κύρος τους, Πέτρος και Παύλος απεγκλώβισαν τον Χριστιανισμό από τον Ιουδαϊσμό, καθιστώντας τον μια θρησκεία για όλους τους λαούς και όχι ένα παρακλάδι του Ιουδαϊσμού.

Πέτρος και Παύλος αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στη σταυρική θυσία του Χριστού και ότι ο Χριστός «πέθανε για μας» (Α' Πέτρου β' 21) (Α' Κορ. ιε' 3) καθώς και στην ανάγκη να τον μιμηθούμε βαδίζοντας σ'αχνάρια Του. Μιμητές οι ίδιοι της ζωής του Χριστού, μας καλούν να γίνουμε και δικοί τους μιμητές (Α' Κορ. ι α' 1). Παράλληλα και οι δύο αναγνωρίζουν στο πρόσωπο του Χριστού τον μοναδικό Σωτήρα του κόσμου. Τονίζει ο Απόστολος Παύλος ότι: «ο Χριστός... έγινε η αιτία να σωθούν για πάντα όλοι όσοι υπακούνε σ'αυτόν» (Εβρ. ε'7-9). Ο Απόστολος Πέτρος από την άλλη διαβεβαιώνει ότι: «Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο μπορούμε να σωθούμε» (Πράξ. δ' 12).

Αφού, λοιπόν, ο Χριστός είναι το πρόσωπο μέσω του οποίου μπορούμε να σωθούμε, τότε καλούμαστε και από τους δύο Αποστόλους να πετάξουμε από πάνω μας τον παλιό εαυτό μας, που μας συνδέει με την προηγούμενη (αμαρτωλή) ζωή μας, και που φθείρεται με τις απατηλές επιθυμίες και στο εξής να ζήσουμε την υπόλοιπη ζωή μας σύμφωνα με το θέλημα του Θεού (Εφεσ. δ' 22-23, Κολοσ. γ' 9, Α' Πέτρου δ' 1-3).

Όντας συγκοινωνοί του Ευαγγελίου οι Απόστολοι Παύλος και Πέτρος, πέρα από τη δράση και τη διδασκαλία τους, μας καθιστούν κι εμάς συγκοινωνούς, ο μεν Παύλος μέσα από τις δεκατέσσερις επιστολές του, ο δε Πέτρος μέσα από τις δύο επιστολές του.

Αδελφοί μου, αυτά είναι τα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα, ανθρώπινα, αλλά και ουράνια. Πέτρος και Παύλος είναι οι μορφές, που με την αυτοθυσία τους, άλλαξαν προς το καλύτερο την πορεία της ανθρωπότητας. Έγιναν με τη μαρτυρία της διδασκαλίας τους και το μαρτύριο της πίστεως και της ζωής τους τα καλύτερα πρότυπα για να τα μιμηθούμε. Δικαιολογημένα ο Παύλος μας προτρέπει «Μιμηταί μου γίνεσθε καθώς καγώ Χριστού» (Α' Κορ. ι α' 1).

Παράλληλα ας τους παρακαλέσουμε: «Οι των Αποστόλων πρωτόθροννοι, και της οικουμένης Διδάσκαλοι, τω Δεσπότη των όλων πρεσβεύσατε, ειρήνην τη οικουμένη δωρήσασθαι, και ταις ψυχαίς ημών το μέγα έλεος »

Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρ.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	3/6	ΠΙΣΟΥΡΙ
Πα.	4/5	ΕΛΕΔΙΩ (Εσπ.)	Κυ.	10/6	ΠΩΜΟΣ
Σα.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	17/6	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Σα.	5/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Γεώργιος Αγριδιών (Εσπ.)	Σα.	23/6	ΜΟΥΣΕΡΕ (Εσπ.)
Κυ.	6/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	24/6	ΒΑΣΑ
Πα.	11/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ (Εσπ.)	Πε.	28/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Εσπ.)
Κυ.	13/5	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Πα.	29/6	ΠΑΧΝΑ ΚΑΤΩ
Κυ.	20/5	ΦΟΙΝΙ	Πα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)
Κυ.	27/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή			
Δε.	27/5	ΣΤΡΟΥΜΠΙ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σα.	5/5	ΤΙΜΗ	Κυ.	3/6	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Κυ.	6/5	ΠΩΜΟΣ	Κυ.	10/6	ΓΟΥΔΙ
Σα.	12/5	ΔΡΟΥΣΙΑ	Κυ.	17/6	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Κυ.	13/5	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	24/6	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυ.	20/5	ΣΙΜΟΥ	Πε.	28/6	ΑΡΓΑΚΑ (Εσπ.)
Κυ.	27/5	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Πα.	29/6	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
			Πα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τρ.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Πα.	8/6	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Άγιος Θεόδωρος
Τε.	2/5	ΠΕΓΕΙΑ, Αγία Ματρώνα	Δε.	11/6	ΒΑΣΑ, Όσιος Βαρνάβας
Σα.	5/5	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ	Κυ.	17/6	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Τρ.	8/5	ΠΡΑΣΤΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Κυ.	24/6	ΚΕΔΑΡΕΣ
Πα.	11/5	ΔΡΟΥΣΙΑ (Εσπ.)	Πα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)
Κυ.	20/5	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ			
Κυ.	20/5	ΤΣΑΔΑ (Εσπ.)			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

6/5	ΚΟΥΚΛΙΑ	3/6	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
13/5	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	10/6	ΜΑΝΔΡΙΑ
20/5	ΑΡΜΟΥ	17/6	ΚΟΛΩΝΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

6/5	ΠΟΛΕΜΙ	3/6	ΚΟΙΛΗ
13/5	ΣΤΑΤΟΣ	10/6	ΔΡΟΥΣΙΑ
20/5	ΑΥΔΗΜΟΥ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

6/5	ΛΕΜΠΑ	10/6	ΚΟΝΙΑ
20/5	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	17/6	ΑΧΕΛΕΙΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org